

Za poduk konservativcem — za kratek čas liberalcem.

Čas antikristov.

Menda večini naših bralcev so iz starih tiskanih bukvic ali pa natiskanih pisanj, ki se nahajajo med našim ljudstvom, znana prerokovanja o preganjanji kristijanov in cerkve katoliške, od prihoda antikrista in družega tacega več. Bravši taka pisanja že pred 50 in še več leti si je marsikdo, tudi veren človek, mislil, da vse to so le prazne pripovedke ter se posmehoval stari mamici, ki je kaj tacega pripovedovala in verjela. No! in dandanes vse one pripovedke ne kažejo se več gole sanjarije, resnica so že postale, če pogledamo na to, kar se dandanes med imenom „kulturkampf“ (boj za kulturo, omiko) na Nemškem) pripravljaja in odondot po družih deželah širi in, žalibog, tudi v Avstrijo sega, kjer mnogo po onem „kulturkampfu“ okuženih „konfessionslosnih“ Nemcev propagando dela za vničenje katoliškega kristijanstva. Prav kakor nemška kuga se širi nemška pošast „antikrista“ (po naše „protikristijanstva“ rečeno) v čedalje večje kroge pod naslovom „liberalizma“, o katerem dandanes v nobeni reči ni sledú ne tirú, kakor edino le o tem, da „prosto ti je, verovati kaj ali pa nič“, in vse orožje obrniti zoper katoliško vero. To je vsa svoboda; druge ni. Mahomedanske, judovske, luteranske vere nihče ne napada, nihče ne žali z najmanjšo besedico ne, — „vogelfrei“ so le svetinje katoliške vere!

Korenino svojo ima pa dandanašnji „kulturkampf“ v oni starodavni združbi ljudi, ki se „freimaurerji“ imenujejo, ki so pred sto in sto leti bili razširjeni po vsem svetu, pa le skrivé delali za svoje namene in se shajali v zaprtih sobah, ki so jih „lože“ imenovali. Dandanes ne delajo več skrivé in se ne zbirajo več v zaprtih luknjah, ampak očitno ravnajo z besedo in djanjem, še več pa s pisanjem v judovsko-liberalnih časnikih vseh jezikov; judom pa so liberalci zato najbolj hvaležni, kajti oni so dandanes steber freimaurerije.

Da dandanašnji „kulturkampf“ ima svoje gnjezdo najbolj na Nemškem, in da njegov oče je Bismark, najhuji protikatoličan (antikrist), to vé ves svet. Bismarkov najbolji učenec pa je nemški cesar, 79 let stari Viljem I., ki je pretekli mesec, ko je potoval na Laško, v Milanu preprijazno sprejel poslance Laških freimaurerjev, ko so prišli poklonit se mu in zahvalit za to, da tako krepko in pogumno se je vstopil v vrsto antikristov. Stari cesar je bil ves ginjen te zahvalnosti ter deputaciji sledečo jako pomenljivo tolažbo na pot dal, rekši: „zahvalujem se Vam za Vaše res frajmavrarske občutke do mene; veseli me izvedeti, da Laški frajmavreri tako o meni sodijo. Jaz sem že star in ne morem veliko več storiti, pa moj sin, katerega sem dal med frajmavrerje zapisati, bo moje delo dovršil. Izrecite vsim Laškim frajmavrerjem mojo zahvalo in vedite, da bodem vse storil, kolikor premorem, sebi in Vam v korist.“ — No, mož ne skriva, kar ima pri srcu „na korist“ svetá! Sirota pa ne vé, da „mit Gottesfügung“ (to je Viljemov priljubljen izraz) se bo njemu in vsem „kulturkämpferjem“ na posled vendar-le štrena zmedla!

Slovansko slovstvo.

* Pripovedi Crnogorske i Primorske. Skupio složio i pregledao Šćepan Mitrov Ljubiša. U Dubrovniku nakladom tiskarna Dragutina Pretnera 1875.

Tako se zove 3. zvezek „narodne biblioteke“, ki

ravno sedaj dobro doide slovanskemu svetu, ko je pozornost obrnjena na jug slovanski. Dobra misel bila je tedaj, da zanimiva tvarina, ki jo je cenjeni pisatelj objavil deloma v Dubrovniškem „Zabavniku“, deloma pa v „Koledarji“ matice Dalmatinske in Beligradskem „Otadžbinu“, je skupljena prišla v tej knjigi na svitlo. Pripovedi nam kažejo narodno življenje v jako zanimivi obliki, ki se čitatelju tem bolj priljubujejo, ker so prekrasne čistote v jeziku. Po vsem tem priporočamo jih toplo tudi slovanskemu občinstvu. Obseg knjigi je sledeči: Boka, Kanjoš Macedonović, Skočidjevojka, Šćepan mali, prodaja Patrijare Brkića, pop Andrović. Novi Obilić, kragja i prekragja zvona, prokleti kam.

Z a s e ž e n o .

gotovo sebi!